

Vaškův deníček Maroko 2008

Můj deníček byl psán během cesty, někdy tentýž den, někdy den, nebo dva zpětně, jak vystačily síly. Je psán, jak mi šly myšlenky zrovna hlavou, někdy možná na přeskáčku, nebo jen heslovitě, někdy možná srozumitelně jen pro ty, kteří tam byli. Nehleďte prosím ve psaní žádnou slohovou práci a případné gramatické chyby omluvte. Přepisují deník tak jak byl napsán, a to někdy i za velkého fyzického a psychického vypětí.

Den 1.

Po dvanácté se scházíme u Honzy v práci, nakládáme motorky na veliký vozejk, se kterým přijel Pavel. Má taky veliké auto, v kterém strávíme dalších ca 36 hodin. V 15,00 hod se fotíme před odjezdem, nasedáme do VW transportéru, ve kterém je z poloviny úložného prostoru vytvořen spací box, pro ty nejunavenější. Děláme pa pa Praze, kdo může, otevírá první pivo a připijíme si slivovičkou na šťastný dojezd do Španělska k trajektu. Po cestě se v řízení střídáme zhruba po čtyřech hodinách, občas zastavíme na vyvenčení a přeložení piv z vozejku, kde se chladí, do našeho kokpitu. Nemejeme se :-) a někteří se ukládají k odpočinku. Nastavili jsme způsob střídání za volantem. Jeden řídí, druhý ho hlídá, aby neusnul a pomáhá s blondýnou (navigací) navádět na správné sjezdy a nájezdy, další leží na zadních sedačkách a poslední odpočívá v úložném prostoru. Ten kdo dořídí jde dozadu, ten zezadu na zadní sedačky, ze zadních sedaček na sedadlo spolujezdce a rozkoukaný navigátor řídit.

Den 2.

Utrpení:

Špinavý, zpcený, nevyspalí pokračujeme na naší cestě do Španělska. V noci přepadává některý z našich řad ostřílených cestovatelů šílená únava a nechávají dojezd na mě a Pavlovi. Nejdříve řídí Pavel a já chvilka poklimbávám na sedadle spolujezdce. Pak se střídáme. Narvu do sebe kafe, dva Red Bully a mám oči jako pingpongáče. Pavel usedá na sedadlo spolujezdce a dostává se do zvláštního stavu spánko-bdění. Usíná vždy zhruba na dvě až tři vteřiny, hned se probouzí a vypráví co se mu zdálo. Asi po pěti minutách znovu usíná na kratičkou dobu a opět vypráví. Jednou nám nějaká ruska svařovala motorky, pak Honza běhá v pruhovaném pyžamu a podobné ptákoviny. To se opakuje asi pětkrát. Ach ty naše mozky, ty dostávají zabrat. Dojždím okolo čtvrté ráno do městečka, odkud budeme pokračovat trajektem.

Den 3.

Jsou čtyři ráno a zastavujeme u první kanceláře, kde prodávají non-stop lístky na trajekt. Budím všechny kluky, kteří rozlámaní lezou z auta. Ale jak zjistí, že jsme v cíli, jsou hned jako rybičky a nálada prudce stoupá těšením na opuštění auta a osedlání našich strojů, které nás budou v dalších pár dnech vozit po Maroku. Hledáme parkoviště pro ponechání auta s vlekem. Zastavují nás místní policajti a kontrolují náš drahocenný náklad na vozejk. Pak nám sami radí, kde zaparkovat, děláme asi tři dopravní přestupky najednou a vjíždíme na parkoviště u vlakového nádraží. Po naložení motorek jedeme do fronty na trajekt. Trajekt místo v sedm vyráží pro velké vlny až před polednem. Hned po vyplutí na rozbouřené moře, vidíme nedaleko přístavu potápějící se nákladní tanker. SUPER. Pak se už jen dvě hodiny modlím, se zvracejícími araby za zády, kteří do plna plní igelitové pytlíky, co nám dala ta hodná pani z lodi hned jak se loď pohnula, aby jsme dopluli a nestali se pokrmem pro žraloky. Jak loď zakotvila, jedeme do chaosu na hranicích, který docela zdárně, díky Honzovi, zvládáme a asi po půl hodině vjíždíme do Maroka. Ujíždíme ještě asi 200 km a ubytováváme se v hotýlku se sprchou a dírou v zemi se stupačkama na potřebnou potřebu v jedné místnosti. Slivovička je hrozně dobrý pití !!! Usínáme jako nemluvička. Jarda si na noc strčil cigára pod polštář, aby mu je nikdo nevykouřil. Nevím proč, protože tu vlastně nikdo nekouří :-)

Den 4.

Uf, je sedm hodin ráno místního času a vůbec se nám nechce vstávat. Máme před sebou asi 400 km. Po cestě autem a nevyspalí jsme pěkně zlámaní. Plánovaný cíl je Midelt. Ještě vleže si dáváme panáka slivovičky a lezeme z postele. Po 200km jsme sjeli na naplánovanou vyhlídkovou cestu někudy po stopách předešlé expedice. Cesta byla krásná, nádherný výhledy, baráčky slátané ze všeho možného. Krajina se nám měnila za každou zatáčkou. Maroko je mimo města velice chudá země. Potkáváme děti postávající podél prašných cest ve věku tak od tří let, oblečené do špinavých hadříků, tvářící se velice rozpačitě. Když Honza zastavuje a podává jedné holčičce bonbón, dojí má mě, jak si ho ustrašeně bere a něco potichouнку povídá pořád dokola. Okolo půl osmé se setmělo a mi měli před sebou ještě 50 km tvrdým terénem za svitu měsíce, který pomalu dorůstá do úplňku a našich světél, pak ještě 50 km po silnici. Silnice se v horách měnila v prašné a kamenné cesty, chvilka pokrývá lesní cestu sněh a bahno. 1. pád na sněhu, všechno dobře dopadlo. Na místo odpočinku jsme dorazili okolo deváté. Seznamujeme se s berberem Izmailem, který nám ukazuje, kde koupíme pro nás tak potřebné potraviny, jako je chleba a pivo. Kořalku máme zatím svou :-). Po dojedení kusu masa, které jsme nesnědli k obědu, protože bylo tak tvrdé, že jsme ho rozkousávali postupně celý den, dáváme s Izmailem pivo a slivovičku, Jarda obohacuje své znalosti arabštiny o spoustu výrazů, posloucháme vtipy a snažíme se pochopit Izmailovo kouzla. Jdeme spát a těšíme se na ráno, na snídani, kterou nám slíbil Izmail v domě své rodiny, žijící ve starém dolu.

Den 5.

Vstáváme jako každý den v 7 hodin místního času. V 9 máme sraz s Izmailem, Honza bere můj vak a já beru Izmaila na motorku za sebe. Nic není problém. Sedá si na gumu přidělanou na sedadle a vyrážíme do dolů. Cesta z asfaltu se opět mění v kámen a štěrk. Malá vesnička z bláta na konci cesty, to je jeho domov. Dostáváme čaj a domácí chleba, který si máčíme do olivového oleje, pěkně kalného a zajídáme to opraženými burskými oříšky. Proč ne? Amíci taky patlají na chleba burské másto. A mě tahle kombinace chutná daleko víc. Ve dvanáct jsme zpátky ve městě, kde se loučíme s naším průvodcem a odjíždíme do hor. Sjíždíme z hlavní cesty a vydáváme se na cestu mezi horama. Je to krásný, jedeme 120 km mezi načervenalými horami, s vesničkami slepenými podél skal. Ke konci hor se zpevněná cesta mění místy v řečiště řeky. Voda tu sebrala silnici, kterou jak vidno opravují, ale zase až tak s tím nespíchají. Po 400

kilometrech přijíždíme do vesničky plné kempů a hotelů. Vybíráme si kempový dům, kde jsme úplně sami. Honza objednává něco místního. Dostáváme zeleninový salát a kus-kus s hovězím masem. Po celodenním půstu je všechno dobrý. Dostáváme vzkazy z mailu, pišeme krátkou zprávu, že žijeme, plánujeme cestu na zítřek. Úkol – dojet do Sahary.

Den 6.

Zase sedm ! Za hodku po vylezení z postelí dostáváme snídani. Hurá budeme poprvé snídat. U snídaně se shodujeme, že jsme se dneska všichni dobře vyspali. Už se těšíme, že za 180 km budeme u Sahary. Cesta k bráně Sahary byla nic moc, krajina připomínající měsíční povrch. Asi okolo 14 hod přijíždíme na konec asfaltky a je to tady. Kluci nás berou do písčitého terénu. Tak Jaroušku zlom vaz a ať nás to moc nebolí. Zažíváme první honění motorky po písku s hamadou. Za hodinu jsme na místě. Ubytováváme se v hotelu, kde jsou zaparkované dva karavany, jinak nikde nikdo. Odstrojujeme motorky a jdeme trénovat do opravdového písku. Poprvé v menších, spíše dunkách, než dunách. Jedna držka za druhou. Padám při výjezdu z krátkého přejezdu pískem na šotolinu. Natloukám si rameno a loket, ohýbám robustní padací rám chránící motor. Od toho tam je ne? Nádrž jsem zrovna odřít nemusel, ale asi to nebude jediná rána. K večeři byla super polévka, salátek a kus-kus (ble). Po večeři koufíme šišu a po pár douškách slivovice jdeme těsně před půlnocí spát.

Den 7.

Třinácka je prý nešťastný číslo. Pro mě ale třináctého byl šťastný den, protože jsem ho přežil. Celý den jsme projedli v písku. Asi jsme se něco naučili. Sice proběhlo nesčetné pádů, menších - motorka si lehá na bok a já vyskakují ze stupaček směrem z motorky, větších – kolo motorky se zabojuje do písku a moje tělo letí přes řídká parakotoulem před motocykl, největší – vyjždím na 20-ti metrovou dunu, která končí hranou a já nezastavuji a padám se svým strojem BMW 5 metrů, kde se zapichujeme do písku a moje hlava bříkně o zem, až mám deset minut rozostřeno. Paráda. Zítra nabalujeme a jedeme dvou až třídní přejezd přes Saharu. Čeká nás jen písek a nezpevněné cesty. Spaní v písku. Tak naposledy nenajist kuskusem a spát, načerpat síly. Jo a motorka chudinka je odřená ze všech stran. Dobrou.

Den 8.

Tento den, předčil všechny dny, které jsme prožili, napíšu jen bodově, protože se to nedá dost dobře popsat. Kdo nezažil, nemůže pochopit. Odjíždíme z útulného kempového hotelu a jedeme po kamenité cestě, kam si podle GPS – silný výtr a domorodec nás zastavuje v místě, kde cesta začíná písčovatě. Silně vyjeté koleje dělají z motorek těžko ovladatelné stroje. Vracíme se kus zpět. Opět otáčíme stroje a znovu projíždíme. Dostáváme se na trochu zpěvněný povrch, ten střídá zase kámen. V 15.00 přijíždíme k berberskému stanu. Jíme suchou rýží a zeleninu. Jedeme dál. Síly nás opouštějí, ale to ještě netušíme, co nás čeká. Vyjždíme do krajiny, kde je samý rozjetý písek a trnitá kleč. Přijíždíme k řece, která nás zastavuje. Řeka je asi 40-60 m široká. Doprovází nás na kole místní domorodec, který čeká na svou chvíli. Když vidí že jsme v koncích, za 50 DM nám ukazuje cestu po proudu řeky. Najednou jsme u suchého kokryta a domorodec stále gestikuluje ať rychle přejezdíme na druhou stranu. Dva stroje uvízly uprostřed koryta v hlubokém písku. Najednou vidíme, jak se na nás valí voda, rychle společnými silami vyprošťujeme a vytlačujeme na kraj koryta. Když vytáhneme poslední motorku, provalí se voda a 60 m koryto se okamžitě mění v rozbořenou řeku, která stále stoupá. Asi jsme si všichni sáhli dost hluboko dna sil !!!!!Setmělo se. Děláme oheň, stavíme stany, vaříme polévku, pijeme slivovici a pivo – padáme únavou.

Den 9.

Celou noc jsme hlídali řeku, zda nestoupne a nezatopí nás. Je ráno a jsme jako spráskaný koně. Kluci ještě spí a já píšu včerejší den. Svítí sluníčko a před náma je další kus etapy a doufám, že ne podobná té včerejší. Etapa začala podobně. Píšu dva dny do zadu protože jsem včera neměl sílu psát. Prvních 20km jsme se brodili pískem a pak následovali kamenité cesty a nekonečné pláně bez kopců a stromů. Do cíle jsme zase nedojeli. Po celodenní túře po nekonečných pláních, které byly z písku a kamene jsme opět rozdělali stany v kamenité krajině a uvařili hutnou polévku (složení: voda, nudle čínské, knorr s nudličkami v pytlíku a to vše zahuštěný chlebem do výborné kaše). V polévce se ještě koupe výborný salám, který nám spravedlivě odlamoval Honzík. V 19.00 jdeme spát.

Den 10.

V 7. 00 stáváme. Hory jsou posety hajzlpapírem, a my koukáme na pobíhajícího Jardu, který kamufluje sračku a s foťákem v ruce dělá, že fotí východ slunce. Po 4 hodinách jízdy po kamenité pláni, přijíždíme do kempu – brány před další písčovou krajinou. Chceme si den odpočinout, ale po večerní schůzi a několika pivech, se rozhodujeme pro další etapu po cestě necestě. V kempu poznáváme Dána, s velkým žlutým autem, který nám dává flašku fernetu jako desinfekci proti průjmu. Vždy před jídlem si máme dát panáčka a nebude průjem. No trvalo to asi dvě hodiny a je po flašce. Spíme všichni v jedné malé místnůstce. Ještě ten den pereme špinavé prádlo. Kluci se prý moc nevyspali – protože jsem usnul jako první. ?

Den 11.

Ráno vyrážíme směr písek. Cesta končí, Jaru si rozbíjí hubu na motorce a mi se vracíme zpátky na asfaltku. Bereme benzín a sjíždíme na kamenitou cestu. Maroko je hodně o kamenech. Po pár km ale zjišťujeme, o jakých kamenech. To nebyla cesta, ale šlapačky. Pár pádů, omlácené motorky ze spodu. Netušili jsme, co dokážou motorky vyjet a zase sjet. Zase jsme nedojeli. Zamudrovali jsem u jediného domu, široko daleko u místního domorodce. Po chvíli domluvy rukama, nohama nám nabízí cosi k jídlu a nocleh v hliněné místnosti. Byla to paráda – jatýrka na grilu z čeho si co chytí, nevíme kde, kuskus, maso – tedy spíše jenom šlachy, kafe, výborný čaj, jako po celém Maroku. Celá domorodcová rodina byla úžasná a dala by nám první a poslední, jen domorodcovu ženu jsme ten den neviděli. Jídlo připravovali v kuchyni, která se spíše podobala kotelně a to díky tomu, že vařili na otevřeném ohni. Ráno nás čekala omeleta z jednoho vajíčka pro všechny, které nám hostitel ještě ujedl a odběhl za svou rodinou. Ale prožili jsme opravdu národní večer, ráno foto na rozloučenou a pryč do civilizace.

Den 12.

Ráno jedeme po kamení. Kamenitá cesta se mění v cestu upravenou ze šterkopísku. Potkáváme dva motorkáře z Německa. Krátký pokec a jedeme dál. Přijeli jsme na asfaltku. Po krátké cestě po asfaltu sjíždíme na mírně rozmočenou cestu, která se mění v bahno. To není bahno to je jíl, který mi ucpává přední kolo mezi pláštěm a blatníčkem tak, že se kolo přestává točit. Osvobozujeme kolo od jílu šťouráním jílu montpákama. Jakmile se kolo začíná opět točit, otáčíme se a vracíme se na asfaltku, protože je cesta absolutně nesjízdná. Jedeme směrem do hor, začíná pršet, stmívá se. Jsme promočeni a zastavujeme u prvního hotelu. Hotel je opuštěný. Objevuje se špinavý člověk, otvírá, zatápí v kamnech, dělá výborný hranolky, kuře na grilu, přináší flašku ginu, kterou dáváme skoro na ex. Máme pocit, že jídlo a pití, přinesli všichni lidé žijící v malé vesničce, ve které se hotel nachází a celé pohoštění nám udělali společnými silama. Ještě dáváme pivo, zeleninový salátek a padáme do postelí.

Den 13.

Vstáváme v půl osmé. Výborná snídaně, vajíčka, džem, sýr. Oblékáme na sebe vše co máme na motorku, protože poprchává a jsme v nějakých 2000m nad mořem a je 1,5° C. Po projíždce horama, krásnými serpentýnami, kde se nám rozprostírají panoramata se sněhem, sjíždíme dolů na druhou stranu hor, do krásného počasí. Postupně odhazujeme jednotlivé svršky a svlékáme se do letního. Pokračujeme do Marrakeche. Tady se seznamujeme s Janou a Josefem, u kterých se ubytováváme. Jsou to manželé, češka a francouz žijící pracovně v Marrakechi. Jana nás po ubytování a odšivení bere do města na památky, kde nás po prohlídkách památek opouští a mi si prohlédneme uličky a místní tržiště. Honza neodolal a koupil na tržišti vařené šneky, v něčem, co hrozně smrdělo. Po pozření prvního šneka se tváří, že je to hrozně výborné a nabízí nám. Když nikdo nemá odvalu tu velikou laskovinu ochutnat, otáčí se a nenápadně šneka vyflusne, zbytek vrací prodáváči a vykřikne „TY VOLE to bylo hnusný“. Taxikem se vracíme zptáky do domu Jany a Josefa. Jízda po silnicích v místní dopravě je hrozná. Všichni se kříží se všema, všichni přejíždí všechny, jízda v protisměru není nic neobvyklého. Večer pojídáme sýry, pijeme pivo a víno a vyprávíme zážitky z cest Janě a Josefovi, rodinným příslušníkům a sousedovi od vedle.

Den 14.

Vyrážíme z tepla domova a dáváme se na cestu asfaltů, smradu a špíny. Jediný světlý bod na cestě směr domov je snad jen prohlídka vodopádů. Přijíždíme k říčce, podobné pražskému botiči. Po krátké cestě pěšmo se před námi otvírá údolí, které je asi 100m hluboko a říčka se změnila v úžasný vodopád, několika pramenů. Po prohlídce a snědení bagety od Jany, pokračujeme po silnicích směr Khenifra. Po příjezdu hledáme hotel s garáží. Marně. Odjíždíme už za tmy do dalšího městečka. Tam nacházíme hotel s autodílnou vedle, kde nám hoteliér domlouvá parkování. Jdeme na jídlo, kde jíme zase něco jako kuře. Snad to mělo i křídla a nejenom nohy. Kafe v hotelu, jestli se tomu tak dá říkat a jdeme spát. Teplá voda neteče, nic netopí. V zimě usínáme pod dvěma dekama zase nemytý.

Den 15.

Po probuzení ve studeném hotelu nás čeká ještě studenější a mokřejší počasí. Prší jako sviňa. Jardovo záda se zhoršilo tak, že ho musíme obléknout. Oblékáme nepromoky a drtíme dalších 300km v dešti. Cíl Ouazzane, kde jsme spali první noc. Víme, že tam je postel a teplá voda. Asi 5km od hotelu uzavíráme okruh kolem Maroka a napojujeme se na cestu vedoucí k trajektu. V Ouazzane jsme okolo druhé, ubytováváme se, mejeme a jdeme pojist mletou ovečku na grilu. Dáme procházku po tržišti, kde zjišťujeme, že fakt není co by jsme koupili domů nejbližším, tak se budou muset spokojit s náma, zmoženými, ale zaplať Pánbůh v celku. K večeri ještě něco s Honzou kupujeme, klobásky z něčeho v housce, dopijíme prošílé pivo, koupíme v soukromí v nějakém bytě, kam nás zavedl místní domorodec, protože v tomhle městě se v krámě koupit nedá. A dobrou poslední noc v Maroku.

Den 16.

Z Ouazzane odjíždíme ráno v 7.00, abychom byli brzo na trajektu. Cestu jsme znali z příjezdu, tak jsme si mysleli, že nás už nic nezaskočí. V posledním městě vyměňujeme neprojedené peníze, na hranicích probíhá vše v pohodě a během 15 min jsme ve Španělsku v Ceutě v přístavu. A HLE, vlny jako prase!! Kupujeme lístky a čekáme 3 hodiny na trajekt, který nejede kvůli velkým vlnám. Po naložení vyrážíme na rozbořeném moře. To je zase zážitek. Se staženými půlkama, teda alespoň mýma, přijíždíme k pevnině. Než jsme přijeli ke břehu, docela jsem si skousnul pivečka a panáčka s Honzou a je mi veselo. Nakládáme motorky, převlékáme se, kupujeme teplé bagety a vyrážíme domů, je půl jedenácté večer. No ještě že jsme vstali tak brzy, aby jsme včas vyjeli do Čech. Cha cha cha

Den 17.

Po cestě se snažíme moc nezastavovat, střídáme se po dvou hodinách a navzájem se hlídáme aby jsme neusnuli a nesjeli. Cesta autem je zase nekonečná, je to jedna z daní za krásné zážitky prožité v Maroku. Těšíme se na prohlížení fotek a dopsání cestopisu. Cestou natukáváme naši další výpravu. Kluci by chtěli jet ještě jednou Tunis a mi s Jardou přitakáváme, tak uvidíme. Chvilka se snažíme spát, ale moc to nejde. Rveme do sebe kafe a Redbully. Projíždíme Španělsko a kus Francie.

Den 18.

Utahaní pokračujeme přes Francii, Švýcarsko kousek Rakouska a Německo – domů. Po příjezdu sundáváme motorky z vleku, děláme poslední foto zarostlých dršek, loučíme se, zamačkáme slzu a jedeme domů se oholit, odšivít a pořádně najíst.

Děkuju všem kamarádům, včetně ženských pokolení, které byly rádi, že jsme se vrátili.